

“Πράγα” (Praga) στο φουαγιέ του Θεάτρου της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών (ΕΜΣ) | Κριτική παράστασης

ipolizei.gr/praga-praga-sto-fouagie-tou-theatrou-tis-etairias-makedonikon-spoudon-ems-kritiki-parastasis

23 Ιανουαρίου 2024

Το έργο του Ισπανού θεατρικού συγγραφέα, σκηνοθέτη και καθηγητή Χαβιέ Δε Διος (Javier de Dios López) με τίτλο “Πράγα” (Praga) σκηνοθετεί στο φουαγιέ του Θεάτρου της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών (ΕΜΣ) ο Θέμης Θεοχάρογλου για λογαριασμό του ΚΘΒΕ.

Η παράσταση συνεχίζεται για δεύτερη χρονιά μετά την περσινή επιτυχημένη της πορεία. Το έργο γράφτηκε το 2013 και ανέβηκε για πρώτη φορά στη Μαδρίτη την ίδια χρονιά. Ο Μπένι και ο Χάρης είναι ένα gay ζευγάρι που έχει ξεπεράσει αισίως τα 15 χρόνια σχέσης και ετοιμάζουν στο σπίτι τους ένα εορταστικό δείπνο για να υποδεχθούν τη φίλη τους τη Σουζάνα που επιστρέφει στην πόλη μετά από μακρά απουσία, αφού το επάγγελμα της αεροσυνοδού που ασκεί την αναγκάζει να λείπει πολύ συχνά από την πόλη και για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Στη διάρκεια της βραδιάς το ήρεμο, φιλικό και χαρούμενο κλίμα της αρχής θα δώσει τη θέση του σε εντάσεις, οι οποίες γίνονται όλο και εντονότερες και βαθύτερες. Με αφορμή τη διαφωνία του ζευγαριού στο θέμα μιας πιθανής υιοθεσίας ενός παιδιού, χωρίζονται σε στρατόπεδα, ανταλλάσσουν βαριές κουβέντες και αποκαλύπτουν μυστικά και αλήθειες καλά κρυμμένες, ικανές όμως να ανατρέψουν τα πάντα στις μεταξύ τους ισορροπίες και σχέσεις. Αναμετρώνται με τον εαυτό τους και με τους άλλους, με τις αξίες και τα πιστεύω τους και φτάνουν στα όριά τους, δοκιμάζοντας τα όρια των μεταξύ τους δεσμών, συχνά ωθώντας την αντιπαράθεση στα άκρα και με πολύ αιχμηρό λόγο, συχνά ξεπερνώντας τα όρια της προσβολής. Οι επιλογές τους τίθενται εν αμφιβόλω και καλούνται να επαναπροσδιοριστούν και να επαναδιαμορφώσουν τις ισορροπίες τους. Η μετάφραση της **Μαρίας Χατζηεμμανουήλ** πρόσεξε ακόμα και τις λεπτομέρειες, απέφυγε τις αχρείαστες υπερβολές και χρησιμοποίησε γλώσσα στρωτή, σημερινή, άμεση, αναδεικνύοντας την προβληματική του κειμένου και τα ερωτήματα που εγείρει. Τη δραματουργική επεξεργασία έκανε ο ίδιος ο σκηνοθέτης.

Ο **Θέμης Θεοχάρου** σκηνοθετεί την παράσταση αναδεικνύοντας τον ανθρωποκεντρικό χαρακτήρα του έργου και δίνοντας στους χαρακτήρες του μια απόλυτα ρεαλιστική και καθημερινή υπόσταση. Είναι άνθρωποι της διπλανής πόρτας, γήινοι, προσεγγίσιμοι και με αναγνωρίσιμες αρετές και (κυρίως) ελαττώματα. Οι μεταξύ τους σχέσεις τίθενται από την αρχή στο προσκήνιο, προϊδεάζοντας ότι ίσως στη ροή του χρόνου αυτές θα δοκιμαστούν. Την αρχική ηρεμία και την παιγνιώδη διάθεση μεταξύ του ζευγαριού διαδέχεται μια υποψία έντασης, την οποία καταλαγιάζει ο ερχομός της καλεσμένης για το δείπνο. Το πρώτο μέρος έχει κάποιες αμήχανες στιγμές, τις οποίες δεν μπορεί να καλύψει στο σύνολό τους η εύστοχη παρεμβολή της ραδιοφωνικής εκπομπής που ακούγεται και η σαγηνευτική φωνή του παρουσιαστή. Παρ' όλα αυτά ο λόγος έχει ζωντάνια και ρυθμό και οι δύο πρωταγωνιστές πείθουν στη σκηνή ως ζευγάρι. Η διαφορετικότητα του χαρακτήρα τους είναι εμφανής (ίσως ένα κλικ παραπάνω απ' όσο θα ήθελα), αλλά αντίστοιχη φαίνεται να είναι και η δυναμική της σχέσης τους. Οι εντάσεις ανεβαίνουν όταν στην παρέα προστίθεται και η φίλη τους και η κουβέντα φεύγει από τα στενά όρια των διαπροσωπικών σχέσεων και θίγει την πιθανότητα υιοθεσίας ενός παιδιού από το ζευγάρι και συνακόλουθα την τεκνοποίηση, την οικογένεια και τους θεσμούς της, τη γονεϊκότητα, την παρένθετη μητέρα, τη συνείδηση και τη συνειδητοποίηση, καθώς και τη θεαματική ανατροπή της καθημερινότητας και των ως τώρα δεδομένων. Η κλιμάκωση έρχεται πολύ γρήγορα, οι σχέσεις ωθούνται στα άκρα και οι αλήθειες εκστομίζονται με τρόπο που πληγώνει. Η σκηνοθεσία δε διστάζει να αναμετρηθεί με όλα τα παραπάνω, χωρίς την ανάγκη προσωπείων, κλισέ και αχρείαστης αργκό γλώσσας, καταφέροντας να παρασύρει το θεατή σε δημιουργικό προβληματισμό. Στα θετικά θα

συμπεριλάβω και το γεγονός ότι από την αρχή ο κάθε θεατής κάθεται σε διαφορετική καρέκλα (οι οποίες προφανώς επιτελούν το έργο τους), δείχνοντας το μονοπάτι του “όλοι διαφορετικοί, αλλά όλοι ίσοι”, ενώ δημιουργείται η αίσθηση ότι γίνεται μέρος του σκηνικού, δίνοντας στο όλο εγχείρημα μια παρείστικη πτυχή που δρα ευεργετικά στην παρακολούθηση των τεκταινομένων στη σκηνή. Η ένταση κάποιων αντιπαραθέσεων είχαν μια φωνητική υπερβολή, αλλά αυτό δεν επηρέασε το πολύ θετικό πρόσημο που μου άφησε η παράσταση στο τέλος της.

Ο **Γιάννης Τομάζος** στο ρόλο του Μπένι αποτυπώνει έναν gay χαρακτήρα στα όρια της θηλυπρέπειας, καταφέρνοντας όμως να αποφύγει επιμελώς την καρικατούρα. Σίγουρα στηρίζεται σε κάποια κλισέ, αλλά καταφέρνει να κάνει το χαρακτήρα του συμπαθή, ακόμα και στην υστερία του. Χρησιμοποιεί σωστά τα εκφραστικά του μέσα, έχει εξαιρετική άρθρωση, αναδεικνύει το χιούμορ (ενίοτε βιτριολικό) που κρύβει ο λόγος του ήρωά του και δίνει μια μεστή συναισθημάτων ερμηνεία. Ο **Χρήστος Μαστρογιαννίδης** υποδύεται το Χάρη, έναν πιο macho τύπο, που συχνά ακροβατεί μεταξύ μιας “κούρασης” προς το σύντροφό του και μιας υποβόσκουσας τρυφερότητας. Καταφέρνει να αναδείξει την αίσθηση της υπεροπτικής υπεροχής που κρύβει μέσα του ο ήρωάς του, γίνεται επίμονος, χειριστικός, φλερτάρει ενίοτε με την αυταρχικότητα και γίνεται αβίαστα ο αντίθετος πόλος του ζευγαριού. Ίσως ήθελα μια πιο έντονη υπαινικτικότητα της εσωτερικής του μοναξιάς και των καταπιεσμένων του συναισθημάτων, αλλά και πάλι ανταποκρίθηκε σε πολύ ικανοποιητικό βαθμό στις απαιτήσεις του ρόλου του. Η **Εύη Κουταλιανού** ως Σουζάνα γίνεται ο καταλυτικός παράγοντας που απελευθερώνει την αλήθεια σα χιονοστιβάδα, κινούμενη με εξαιρετική άνεση σε όλη τη

συναισθηματική παλέτα της ηρωίδας της με μία ευελιξία που αποκαλύπτει το ερμηνευτικό της ταλέντο και μία σχεδόν αφοπλιστική απλότητα. Καταφέρνει να αποτυπώσει εύστοχα την πιο ανάλαφρη και μποέμ πλευρά της, αλλά και όλες τις ανασφάλειες και τους φόβους που καταπίεζε για πολλά χρόνια.

Ο σκηνικός χώρος που διαμορφώνει η **Νεφέλη Μυρτίδη** κλείνει μέσα του και τις θέσεις των θεατών, κάνοντάς τους “συμμέτοχους” στα επί σκηνής δρώμενα με μια αξιοθαύμαστη αμεσότητα και γίνεται έτσι ενεργό κύτταρο της παράστασης. Η ίδια επιμελήθηκε και τα κοστούμια τα οποία δεν έχουν στόχο να τραβήξουν την προσοχή του θεατή, αλλά ντύνουν αντιπροσωπευτικά τους τρεις χαρακτήρες. Η μουσική του **Σπύρου Παρασκευάκου** ακολούθησε αρμονικά τη ροή του λόγου και συνεργάστηκε εξαιρετικά μαζί του. Οι φωτισμοί της **Ζωής Μολυβδά-Φαμέλη** εστίασαν χωρίς προβλήματα στους πρωταγωνιστές του έργου.

Συμπερασματικά, στη σκηνή του φουαγιέ της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών, παρακολούθησα μια παράσταση ενός κειμένου που στοχεύει στην ορατότητα και την συμπερίληψη όλων των ανθρώπων και θίγει θέματα επίκαιρα που αφορούν όλους μας. Η σκηνοθετική οπτική ξεπερνά τα gay στερεότυπα και απευθύνεται στον άνθρωπο, βάζοντάς τον μπροστά από σημαντικά διλήμματα, στα οποία οφείλουμε ειλικρινείς απαντήσεις. Η εν γένει κλιμάκωση των εντάσεων του έργου είναι επιτυχημένη και καταφέρει να μη γίνουν ιδιαίτερα αισθητές κάποιες αμήχανες στιγμές του πρώτου ημιώρου, ενώ ευτυχώς να παρασύρει το θεατή στην προβληματική του έργου. Οι ηθοποιοί συντονισμένοι στη σκηνοθετική προσέγγιση έχουν ένα προσωπικό ερμηνευτικό στυλ, συνεργάζονται αρμονικά στη σκηνή και αποτυπώνουν σωστά τις ιδιαιτερότητες του κάθε χαρακτήρα. Από τις πολύ καλές προτάσεις του θεατρικού χειμώνα της Θεσσαλονίκης.

Tags: [Πράγα](#)